

157 χρόνια μας χωρίζουν από τις 8 Μάρτη του 1857 που οι γυναίκες της κλωστοϋφαντουργίας και του ιματισμού βγήκαν με μια μαζική διαδήλωση στους δρόμους της νέας Νέα Υόρκης ζητώντας καλύτερες συνθήκες δουλειάς και ίσες αμοιβές. Η διαδήλωση κτυπήθηκε άγρια από την αστυνομία και πνίγηκε στο αίμα, αλλά αποτέλεσε σταθμό στην πάλη των εργατριών γυναικών που δεν σταμάτησε. 2 χρόνια μετά την ίδια μέρα οι γυναίκες ξαναβγήκαν μαζικά στους δρόμους και αυτή η κίνηση αποτέλεσε την αφορμή η 8 Μάρτη να καθιερωθεί από το

παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα σαν **Μέρα της γυναίκας**.

Τόσα χρόνια μετά η διπλή καταπίεση της γυναίκας στο καπιταλιστικό σύστημα συνεχίζεται, αποδείχνοντας την ταξική ουσία της φυλετικής ανισοτιμίας και την αναγκαιότητα οργάνωσης ενός παγκόσμιου κινήματος που θα αγωνίζεται για την κοινωνική απελευθέρωση και για τα δικαιώματα των εργατριών και όλων των γυναικών από τα καταπιεσμένα λαϊκά στρώματα.

Η καταπίεση που υφίστανται εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια σε όλο τον κόσμο, με παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στέρηση της εκπαίδευσης, της φροντίδας για τη μητρότητα και την υγεία, ο εξαναγκασμός σε σκληρή εργασία που δεν ανταμείβεται, η ανέχεια, η φτώχεια, ο πόλεμος, ακόμα και της ελεύθερης επιλογής του συντρόφου και σε πολλές περιπτώσεις η στέρηση της ζωής σηματοδοτούν τις συνθήκες ζωής των γυναικών στο βάρβαρο καπιταλισμό της κρίσης.

Σήμερα στην Ελλάδα της φυλακής του κεφαλαίου, της Ε.Ε., του ευρώ και του Δ.Ν.Τ. η θέση της γυναίκας της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων παραμένει στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού. Η πολιτική άγριας λιτότητας, απάνθρωπων περικοπών στις δημόσιες και κοινωνικές δαπάνες, η ολομέτωπη επίθεση ενάντια στα κατακτημένα με θυσίες δικαιώματα, πλήττουν ιδιαίτερα τις γυναίκες και δημιουργώντας πιο οδυνηρές επιπτώσεις με την πολυπλοκότητα του ρόλου τους.

Η ανεργία στις γυναίκες φτάνει σε πολύ πιο υψηλά ποσοστά από ό,τι στους άνδρες, όπως και τα ποσοστά της μερικής απασχόλησης. Οι γυναίκες εξακολουθούν να αποτελούν τα τρία τέταρτα των εργαζομένων με μερική απασχόληση, με χαμηλούς μισθούς και περιορισμένες κοινωνικές παροχές. Στις απολύσεις οι γυναίκες πληρώνουν βαρύτερο τίμημα. Μία στις τρεις γυναίκες άνω των 65 ετών και μία στις τέσσερις στις ηλικίες 16-24 ετών βρίσκονται κάτω από τα όρια της φτώχειας, ενώ μία στις πέντε γυναίκες είναι μακροχρόνια άνεργη.

Στους μισθούς και στις συντάξεις οι γυναίκες υπέστησαν βαρύτερες συνέπειες σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Τα τρία τελευταία χρόνια χιλιάδες εργαζόμενες γυναίκες που έχουν εξασφαλίσει τις ελάχιστες προϋποθέσεις συνταξιοδότησης ακολουθούν το δρόμο της σύνταξης, κάτω από την πίεση των νέων συνθηκών, προκειμένου να προστατέψουν τον εαυτό τους από την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και την εργασιακή εφεδρεία. Η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η μείωση έως και κατάργηση σειράς επιδομάτων που προβλέπονταν από Συλλογικές Συμβάσεις, που κερδήθηκαν για να διευκολύνουν τη ζωή των γυναικών και της οικογένειας και το μέγιστο των παιδιών, αφαιρούν από τις γυναίκες ένα σημαντικό στήριγμα για την ισότητα.

Η κοινωνική προστασία όπως είναι οι παροχές μητρότητας, συρρικνώνονται. Ο άνισος καταμερισμός της εργασίας εντός του σπιτιού, η φροντίδα των νεαρότερων και των γηραιότερων μελών σε συνθήκες κατεδάφισης της δημόσια κοινωνικής πρόνοιας, αναμφισβήτητα βαραίνουν τις πλάτες των γυναικών, με συνέπειες τόσο στην προσωπική όσο και στην κοινωνική ζωή τους.

Για όλα αυτά είναι ανάγκη οι γυναίκες να μη το βάλουν κάτω. **Να σταθούν μαζί στον αγώνα γυναίκες**

και άντρες για το δικαίωμα στη δουλειά, στη μόρφωση, στη ζωή, για μια κοινωνία της εργατικής χειραφέτησης και της κοινωνικής απελευθέρωσης, των ίσων δικαιωμάτων αντρών και γυναικών. Για την ανατροπή της επίθεσης κεφάλαιου, κυβερνήσεων, Ε.Ε. και Δ.Ν.Τ.

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, 8 Μάρτη 2014